

EL COBRADOR

A la porta que dóna al carrer, una dentadura enorme. A sota hi ha escrit: «Dr. Carvalho, Dentista». A la sala d'espera, que és buida, un rètol: «Esperi el Doctor, sisplau, està atenent un client». He esperat mitja hora, el queixal em feia molt de mal, la porta s'ha obert i n'ha sortit una dona acompanyada per un individu gros, d'uns quaranta anys, amb una bata blanca.

He entrat al consultori, m'he assegut a la cadira, el dentista m'ha posat un tovalló de paper al coll. He obert la boca i li he dit que el meu queixal del darrere em feia molt de mal. Me l'ha examinat amb un mirallet i m'ha preguntat com era que havia deixat que les meves dents estiguessin en aquell estat.

Encara ric. Aquesta gent sempre està de conya.

L'hi hauré d'arrancar, m'ha dit, ja no n'hi queden gaires, de dents, a vostè, i si no fa un tractament ràpid perdrà les que li queden, fins i tot aquestes d'aquí –i m'ha colpejat estridentment les dents del davant.

Una injecció d'anestèsia a la geniva. M'ha ensenyat la dent a la punta de les alicates: L'arrel està podrida, ho veu?, m'ha dit com de passada. Són quatre-cents cruzeiros.

Aquesta sí que és bona. No els tinc pas, li he dit.

Què és el que no té?

No tinc els quatre-cents cruzeiros. M'he encaminat cap a la porta.

Ha bloquejat la porta amb el cos. Val més que pagui, m'ha dit. Era un home robust, amb les mans grosses i una força considerable de tant arrancar queixals a pobres desgraciats. A més, el fet que jo sigui més aviat escanyolit envaïeix la gent. Odio els dentistes, els botiguers, els advocats, els industrials, els funcionaris, els metges, els executius, tota aquesta trepa. Tots em deuen molt. M'he obert la jaqueta, n'he tret un revòlver calibre 38, i li he preguntat, amb tanta ràbia que fins i tot li he tirat un capellà a la cara, què et semblaria si te la foto pel cul? S'ha quedat blanc com un paper de fumar, i s'ha fet enrere. Mentre li apuntava el pit amb el revòlver, el meu cor s'ha començat a calmar: he tret els calaixos dels armaris, ho he tirat tot a terra, he ventat cops de peu als flascons com si fossin pilotes, i petaven i es trencaven contra la paret. Destrossar les escopidores i els motors ha sigut més difícil, m'he arribat a masegar les mans i els peus. El dentista em mirava, diverses vegades li deu haver passat pel cap saltar-me a sobre, m'hauria encantat que ho fes, així li fotria un tret en aquella panxa immensa plena de merda.

Jo ja no pago res més, estic cansat de pagar!, li he cridat. Ara sóc jo qui cobro!

Li he disparat al genoll. L'hauria d'haver matat, aquell fill de puta.

El carrer ple de gent. Dic, per a mi i de vegades als altres, tothom em deu alguna cosa! Em deuen menjar, un cony, una manta, unes sabates, una casa, un cotxe, un rellotge, queixals, tot això, em deuen. Un cec demana caritat sacsejant un bol d'alumini amb monedes. Vento una coça al bol,

la fressa de les monedes em crispa els nervis. Carrer Ma-rechal Floriano, armeria, farmàcia, banc, restaurant xinès, retratista, Light, vacuna, metge, Ducal, un fotimer de gent. Al matí no es pot caminar en direcció al carrer Central, la multitud ve arrossegant-se com una enorme eruga, i ocupa tota la vorera.

Em toquen els pebrots, aquests individus que van en Mercedes. El clàxon del cotxe també em posa malalt. Ahir a la nit vaig anar a veure el paio que tenia una Magnum amb silenciador per vendre al carrer de la Cruzada, i, quan travessava el carrer, un individu que havia anat a jugar a tennis en un d'aquells clubs *pijos* que hi ha per allà ha tocat el clàxon. Jo anava distret perquè estava pensant en la Magnum, quan ha tocat la botzina. He vist que el cotxe venia a poc a poc i m'hi he aturat just al davant.

Què passa?, ha cridat.

Era de nit i no hi havia ningú a prop. Ell anava vestit de blanc. He tret el 38 i he disparat contra el parabrisa, més per esmicolar-lo que no pas per encertar aquell individu. Ha arrencat el cotxe, per atropellar-me o fugir, o totes dues coses. He saltat cap a un costat, el cotxe ha passat fregant-me amb els pneumàtics que grinyolaven per l'asfalt. S'ha aturat un xic més endavant. He anat cap allà. El paio estava ajagut amb el cap caigut cap enrere, la cara i el pit coberts de milers de petits trossets de vidre. Sagnava molt per culpa d'una ferida molt lletja al coll, i la seva roba blanca ja era ben vermella.

Ha girat el cap que tenia repenjat al seient, amb els ulls, de color negre, oberts com taronges, i el blanc del voltant era d'un blau lletós, com una *jabuticaba* per dins. I perquè el blanc dels seus ulls era blavós li he dit: Tio, com que igualment la dinyaràs, vols que et dispari el tret de gràcia?

No, no, sisplau, m'ha dit amb penes i treballs.

He vist com, des de la finestra d'un edifici, algú m'observava. S'ha amagat així que li he posat els ulls al damunt. Segurament ha trucat a la policia.

He començat a caminar tranquil·lament, he tornat al carrer Cruzada. Havia estat bona pensada, fer miques el parabrisa del Mercedes. Hauria d'haver disparat un tret al capot i un a cada porta, el xapista hauria hagut de moure el cul de valent.

El paio de la Magnum ja havia tornat. On són els trenta bitllets? Posa'ls aquí en aquesta mà que mai no ha vist cap palmeta, m'ha dit. La seva mà era blanca, ben llisa, però la meva era plena de cicatrius, tot el meu cos és ple de cicatrius, fins i tot la meva cigala és plena de cicatrius.

També vull comprar una ràdio, li he dit al revenedor.

Mentre ell anava a buscar la ràdio, jo he examinat millor la Magnum. Ben greixada, i també carregada. Amb el silenciador, semblava un canó.

El revenedor ha tornat amb una ràdio de piles a les mans. És japonesa, m'ha dit.

Posa-la perquè la pugui escoltar.

L'ha posada.

Més alt, li he demanat.

Ha pujat el volum.

Puf. Em fa l'efecte que l'ha dinyat ja amb el primer tret. N'hi he disparat dos més només per sentir puf, puf.

Em deuen el col·legi, una nòvia, un equip de música, respecte, un entrepà de mortadel·la al bar del carrer Vieira Fazenda, un gelat, una pilota de futbol.

Em quedo davant la tele per augmentar el meu odi. Quan la meva còlera va de baixa i perdo les ganes de co-

brar el que em deuen, m'assec davant la tele i en poca estona em torna l'odi. Em ve molt de gust arreplegar un camarada que fa un anunci de whisky. Va mudat, fa molt de goig, tot sanforitzat, abraçat a una rossa enlluernadora, i col·loca glaçons dins d'un got i somriu amb totes les dents, les seves dents les té ben posades i són de veritat, i li vull posar la grapa a sobre amb la navalla i tallar-li les galtes fins a les orelles, i totes aquelles dents tan blanques quedaran al descobert amb un somriure de calavera vermella. Ara és allà, somrient, i després li fa un petó a la boca a la rossa. No hi perd res, per esperar.

El meu arsenal està gairebé complet: tinc la Magnum amb silenciador, un Colt Cobra 38, dues navalles, una carrabina 12, un Taurus 38 espatllat, un punyal i un matxet. Amb el matxet tallaré el cap d'algú d'un sol cop. Ho vaig veure al cine, en un d'aquests països asiàtics, encara en el temps dels anglesos. Un ritual que consistia a tallar el cap d'un animal, crec que un búfal, d'un sol cop. Els oficials anglesos presidien la cerimònia amb posat de fàstic, però els decapitadors eren uns veritables artistes. Un cop sec i el cap de l'animal rodolava, esquitxant-ho tot de sang.

A casa d'una dona que m'ha arreplegat al carrer. És una madureta i diu que estudia al col·legi nocturn. Ja hi he passat, per això, el meu col·legi va ser el més nocturn de tots els col·legis haguts i per haver, tan dolent que ja no existeix, va ser demolit. Fins i tot el carrer on estava situat va ser demolit. Em pregunta de què faig i li dic que sóc poeta, cosa que és rigorosament certa. Em demana que li reciti un poema meu. Allà va: Als rics els agrada anar a dormir tard / només perquè saben que la xusma / ha d'anar a dormir aviat per treballar al matí. / Aquesta és

una oportunitat més que ells / tenen de ser diferents: /
parasitar, / menysprear els que suen per guanyar-se les
garrofes, / dormir fins tard, / tard / un dia / encara sort,
/ ben tard. /

M'interromp per preguntar-me si m'agrada el cine. I
el poema? No l'entén. Continuo: Sabia ballar la samba i
caure malalt d'amor / i rodolar per terra / només una es-
toneta. / De la suor del seu rostre res no s'havia construït.
/ Volia morir amb ella, / però això seria un altre dia, / tot
just un altre dia. / Al cinema Iris, al carrer de la Carioca
/ el Fantasma de l'Òpera. / Un subjecte vestit de negre, /
amb una carpeta negra, i la cara amagada, / i un mocador
blanc immaculat a la mà, / se la pelava davant dels es-
pectadors; / a la mateixa època, a Copacabana, / un altre
/ que no tenia ni malnom, / bevia el pixum dels urinaris
dels cinemes / i la seva cara era verda i inoblidable. / La
Història és feta de gent morta / i el futur, de gent que es
morirà. / Et penses que patirà, ella? / Ella és forta, ho re-
sistirà. / També ho resistiria si fos feble. / Ara bé, tu, no
ho sé pas. / Has fingit tant de temps, has ventat cops i
crits, has mentit. / Tu estàs cansat, / estàs acabat, / no sé
què et manté viu. /

Ella no hi entenia ni un borrall, de poesia. Només esta-
va amb mi i volia fingir indiferència, badallava exasperada-
ment. Que en són, de farsants, les dones!

Em fas por, m'ha acabat confessant ella.

Aquesta desgraciada no em deu res, he pensat, viu amb
sacrifici en una casa que és un cop de puny, els seus ulls ja
estan botits de beure porqueries i llegir la vida de les nenes
de casa bona a la revista *Vogue*.

Vols que et mati?, li he preguntat mentre beviem whisky
de garrafa.

Vull que em follis, ha rigut ella neguitosa, per si de
cas.

Acabar amb ella? Mai no he escanyat ningú amb les meves pròpies mans. No té gaire estil, ni drama, escanyar algú, sembla una baralla de carrer. Tot i així, tenia ganes d'escanyar algú, però no una infeliç com ella. Per a un no-ningú, potser només un tret al clatell?

Últimament hi he pensat molt, en tot plegat. Ella s'havia tret la roba: pits caiguts i plans, els mugrons unes panses gegants que algú havia trepitjat; cuixes flàccides amb nòduls de cel·lulitis, gelatina feta malbé amb trossos de fruita podrida.

Tinc la pell de gallina, m'ha dit ella.

M'he ajagut damunt seu. M'ha agafat pel coll, la seva boca i llengua a la meva boca, una vagina viscosa, calenta i olorosa.

Hem follat.

Ara dorm.

Sóc just.

Llegeixo els diaris. La mort del revenedor del carrer Cruzada no ha sigut notícia. El *pijo* del Mercedes vestit amb roba de tenista ha mort a l'hospital Miguel Couto, i els diaris diuen que va ser assaltat pel delinqüent *Boca Grossa*. Aquesta sí que és bona.

Faig un poema anomenat «Infància o noves olors de xona»: Ve-te'm aquí de nou / escoltant els Beatles / a la Ràdio Mundial / a les nou del vespre / en una habitació / que podria ser / i era / d'un sant mortificat. / No hi havia pecat / i no sé per què m'empestiferaven / per ser innocent / o per ser un ase. / En qualsevol cas / el terra sempre era allà / per fer capbussades. / Quan no es tenen calés / va bé tenir músculs / i odi. /

Llegeixo els diaris per saber què mengen, què beuen i què fan. Vull viure molts anys per tenir temps de matar-los a tots.